

AKATALPA

Temmuz 2007 - Sayı 91

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

ŞAİRİN SEÇİMİ

Serdar ÜNVER

Binlerce sözcük... binlerce ses... binlerce imge... ve binlerce yaşanmışlık! Biri kendine uygun düşse, diğerleri ne der? Hepsi birbirine yaraşsa 'şiiir'in kendisi ne buyurur?

Seçerken birinden geçmek, birinden geçerken de şiiirde geçmek!

Velhasıl zorlukları seç seç al!

(Bilinse ki şair kendi 'seç'ti şair olmayı, "Beter ol!" denir, çıkılır işin içinden; fakat 'beter'lik değil midir zaten, şiiir toprağını sulayan ve ardından şiiiri biçiren rahmet!).

Bu kadarla kalsa iyi; hele bir de şair olarak 'seçilmek' veya 'seçilmemek' var, loca ve lonca tarafından!

"Ben şairliği, ben imge vesaireyi, ben şiiirimi seçtim." demek de yetmiyor yani. İsterse en iyi kokan gülü olduğu kadar, en iyi sokan yılanı da; bulutlarda yatan duyguyu olduğu kadar, en içe batan acıyı da seçmesini bilsin şair, bu böyledir.

Neyse...

Her şair 'sonraki zaman'ı düşünür; ama bazıları yine de ölümlü olduklarını, ayaklarının bir yeryüzü paftasında toprağa bastığını; bir süre eğlenecekleri o coğrafyada bu ay bir 'seçim' olacağını ve o seçimde bireysel ve toplumsal açıdan kendilerine düşen sorumluluğun önemini de bilirler.

Bilirler ve ona göre davranırlar!

Başa dönersek...

Seçilen-seçilmeyen sözcükler, sesler, imgeler, yaşanmışlıklar bir kez de böyle ve bu platformda sınanacak, bu platformda somutlaşıp yerlerine sabitlenecektir; çünkü "Kader bir şans oyunu değil, seçim sorunudur. Beklenecek değil, elde edilecek bir şeydir." *

Sonra, ilk sözcük, yerini 'şiiir'e bırakabilir nasıl olsa.

Öyleyse, bir de böyle bir görevin başına sevgili şair!

* William Jennings Bryan

Hakan CEM

REQUIEM

koru-solistler ve ölmüş bir senfoni orkestrası için

MUCİZE SESLER

tuba mirum

(allegro-giocoso)

Gözleriniz iki çeşme! Ağlamaklı tanrılar, tanrıçalar... Güzelliğin deminde, dilimizde açan çiçeklerde çoğalın, ısınmak yerine kül olun kötülüklerin alevinde ah!

"...Davullar
iyiliğe susuyorlar,
öyle ermişler murada
susuyorlar..."

Bitmeli bu kendinize olan hayranlığınız

"ışaret sayın"

çiçeklerin solmasını zamandan yana

"iyilikler seçin."

"...Hani diyor ya Sappho,
hani diyor ya Sappho!"

"Bir dağ rüzgârı nasıl allak bullak ederse..."

Öyle dölleyelim nefreti savrulan menekşelerle
iyi insanlar güzel adlar olsun büyüyen sevgilerle!

**Soprano solo: Book Antiqua / Alto solo: Palatino
Linotype / Tenor solo: Arial Narrow / Bas solo: Arial**

Koro: Monotype Corsiva / Orkestra: Times New Roman

Süreyya Barutçu, Hakan Cem, Ersun Çıplak, Hasan Efe, Gültekin Emre, Osman Serhat Erkekli, Kemal Gündüzalp, Eda Keskin, Salih Mercanoğlu, Çiğdem Sezer, Serdar Ünver, İhsan Üren, Sadık Yaşar, Betül Yazıcı, Halim Yazıcı.

METİN ALTIOK'UN “BİR KİBRİT ÇAKIM(I)”LIK NAZİM BİÇİMLERİ

Hasan EFE

Şair Metin Altıok'u anlayabilmemiz için ressam-çizer Metin Altıok'u da unutmamamız gerekir.

Metin Altıok, sanata adımını görsel bir düzlemde atmış, resim sergileri açıp Abidin Dino'dan feyz almıştır! Daha sonra geçmiştir edebiyat dünyasına. İlk gençlik yıllarında şiirle ilgilenen de edebiyata asıl çıkışı 1960 sonlarıdır.

Yazınsal alanda Metin Eloğlu, Bedri Rahmi Eyüboğlu, vb sanatçıları da görebiliriz bu özelliğiyle. Bu şairler görsellikle yazınsallığı içleştirerek kurmuşlardır şiirlerindeki dokuyu.

Altıok'un şiirlerine genel olarak bakıldığında biçimselliğin gözden kaçmayacağı fark edilir. VII.-VIII. yüzyıl Türk şiirinden XX. yüzyıl Türk Şiiri'nin biçimsel örneklerinden bir işlev görebiliriz onun şiirlerinde. Yani *koşuk* nazım biçiminden, *gazel*, *kaside*, *sone*, *terza-rima*, vb kullanımı gözden kaçmaz.

“Hesap – İşi Şiirler”indeki görsellik olgusu onun, şiirde bir arayış içinde olduğunu gösterir bize.

“YILKI

*Sesim
sanki
sağır
bir
handa*

*duvarlara
çar çar
pa pa
par par
ça ça”*

İngemizde çağrışan sesler, duvarlara çarpınca neden parçalanmasın diyemeden edemiyoruz Altıok'u okuyunca.

Bu biçimsellik onu arındırır fazlalıklardan. İmgeyi daha da yoğunlaştırmak için *tek* ve *iki dizelik* bir alana yayar bazı şiirlerini. Onun deyişle “Bir Kibrit Çakımı” *dizeler* çıkar ortaya.

Bunlar edebiyatımızın *tek dizelik* “mısra-ı âzâde”lerini (özgür ya da bağımsız mısra/dize) çağrıştırır. Aynı zamanda “mısra-ı berceste”ye (seçkin dize) örnektirler. Genelde bunlar, *dize* kavramını da karşılayacağı için karıştırılmamalıdır.

Dize;

Nazım birimi olursa, *şiirin bir parçası*.

Bir *nazım biçimi* olduğunda *şiidir*.

Altıok, şiirindeki biçimsel işlerliği acı, hüznün ve karamsarlık üzerine oturtur genelde.

Bir yerde o, içe yönelir hüznünü.

Bir başka deyişle zehrini (imge-hüznüsel boyut) sanatsal düzlemde okura, yaşamsal gerçeklikle kendine akıtır.

Bu kısa değerlendirmeden sonra Altıok'un “BİRER KİBRİT ÇAKIM(I)”lık şu şiirini açmaya çalışalım.

“*Gergefinin o küçük alanında acısa da canı, açacak gül adına, Kanaviçe işleyen sever parmağındaki kanı.*”

İki dizeye kurulmuş bir şiirdir bu. Bana göre *özdeyişsel* şiir de denebilir bunlara. İslamiyet Öncesi Türk Edebiyatının sözlü ürünlerindeki *sav* ile yapısal bir benzerlik göstermesinin yanı sıra, anlamsal bir sapmanın varlığı da kaçmaz gözden.

Bu biçimsel ve anlamsal benzerlik günümüzde şiirselliğe kayar. Şiidir sonuçta!

Şiirsel Metnin Anlamsal Yapısı

Şiiri yüzey yapının anlamıyla okursak on beş sözcükle oluşan bir ikilik deriz ilkin. Seslerdeki ünlülerin kalınlığı da (a, ı, o) derin yapıdaki anlam çağrışımlarını da etkileyecektir.

Yüzeysel yapının okunuşuyla, şiiri saran öznenin, okurda bir genç kız olduğu izlenimi bırakır. Bu izlenimi; *gergef*, *kanaviçe*, *işlemek...* sözcükleri verir.

Okumamız derin yapının anlamına doğru kaydığında şiirin öznesi yer değiştirir. Yani “o”dur. Bir başka deyiş ben, sen, o; herhangi birimiz ya da hepimiz.

Derin Yapının Anlam Ögeleri

Şiirin bütünü saran *acı* ve *hüznün* çağrışımları, algıladığımızdan daha da fazladır. İçe dönük bir etkileme söz konusudur burada. Bu çağrışımsal işlev şiirin izlediğini de aşar. Adı konulamayan bir soyutlamaya varılır böylece. Yüzeysel yapıda *gergefi*, *çoğunlukla dikkörtgen veya daire şeklinde, üzerinde nakış işlenen bir kumaşın gerildiği, iç içe geçmiş iki çerçeveden oluşan araç*, olarak düşünsek de şiirin derin yapısında yaşamsal alan olarak algılamalıyız. Biraz daha açarsak, yaşamdaki *gerilim*, *baskılar* ve *sindirmeler ile ortaya çıkan işkencenin (parmağındaki kanı)* anlamsal sapmasıdır bu.

Eğer, bu acılar yaşanmasaydı ya da yaşanmazsa gelecek güzel günler (açacak gül) hiçbir zaman çıkmaz ortaya. Yarınların güzelliği (*kanaviçe işleyen*) ancak yaşadığımız zorluklarla (*küçük alanında acısa da canı*) gerçekleşir.

İkilik bütün olarak alındığında Altıok, okuru dar bir alana sokmuştur. Biçimsel işleyişle iki dizeye sığdırılan şiir, derin yapısındaki çoğul sapmalar ve art alan işleyişle anlamsal olarak da çeker okuru. O, kendini bir baskı altında hissedebilir.

Bu işleyiş, yüzeysel yapıdaki sessel unsurlarla da desteklenmektedir. Okur derin yapıya yönelmeden dizelerdeki a, ı ve o kalın seslerinin etkisinde kalır önce. Bu işleyişin farkında değildir ilk okumada. Şair bilerek kurmuştur bu art alan işleyişini.

Okuma derin yapıya kaydığında anlamsal salpalarla sessel işlev iç içe geçer.

Art alandaki bu özellik şiirin soyut yapısındaki anlamda kendini yoğunlaştırır.

Okur derin yapı soyutlamalarıyla şiirin izlediğini zihninin derinlerinde hissetmekle kalmaz, bedenini de saran bir ürpertiyle yaşamın gerçekliğindeki düzlemde bulur kendini. Yani o, baskı ve işkencenin verdiği acıyı bedeninde yaşanılır kıldıktan sonra, içsel bir acıyla döner tekrar yaşama.

Şiir, bu imgesel boyutuyla okuru bireysellikten sıyrıp toplumsal kılacaktır.

O (okur), yaşadığı ya da yaşanan bütün acıların yükünü omzunda taşımakla kalmayıp bir değişime yönelecektir.

Ne şekilde olursa olsun okur, acısını sevmek zorundadır yaşamın. Çünkü “*açacak gül adına*”dır bütün bunlar.

Yüzeysel Yapıda Şiirin Görselliği

Şiirin yüzeysel yapıdaki görünürlüğü şairin ressamlığıyla da bağdaştırılabilir. *Gergef*, *gül*, *parmak*, *kan*, *işlemek* sözcükleri bir resmin ortaya çıkardığı görselliği somutlaştırır.

Yüzeysel okumayla bu görsellik; *bir genç kız*, *gergefin üzerine kırmızı bir gülü işlerken parmağını iğneyle kanatır*; *bu kan lekesinin oluşturduğu leke de sanki bir gül motifmiş gibi* de algılanabilir.

Bu görsellik okuru şiire çeker.

“*Güzel çekim*”in acıya yaklaşımıdır bu.

Sonuç

Bu iki dizelik özdeyişsel şiir birçok çağrışım yaratabiliyor okur zihninde. Onun bu imgesel yoğunluğu şiirin derin yapısından altlara doğru bir damar bulup akar.

Genelikle de yararlanan Altıok, şiirlerine kendi biçimsel zenginliğini de katıp dıştan içe doğru yoğun bir imge işlevi sağlar.

AYANİS KALESİ

tersine açan her lâle için...

1.

dağlar ağrıya mecbur...

sus'lar biriktir ötekine çöl
bir açmaklar içinde o kadar
derin bir göl bir boğulmaklar

ayanis'in eteğinde nefti bir gece
ev ki bıçak izleri bedeninde
ters lâleler gibi açıyor hayat
içine taşmış her kelimedede

ölüm siyah bir penceredir bazen
kapanmış dağın kalbine

gökten kesilmiş bir güneş içerde

inkâr ve ısrarın ilmeği boynunda
ayanis kalesi sabaha karşı
yüksün surlarını ağrının ustaları
kalbinde bir mızrakla çıktığı her yolda
bir atlı dört nala topraklarımı...

*dışında bir kapı bir akmak
nicedir taranmamış saçlarımda
canımı acıtan bir tarak*

ayanis'in kesilmiş ayakları
açılmamış çekmeceler renkli tülbentler
özenle katlanmış kalmanın hüznü

*surlara çık öteye bak işte imkân
sana köklenmiş bir dal saklımdan...*

2.

söylenmeye söylenmeye adsız
bir kemik gibi uzağında senin
harflerim düşüyor

ayanis kalesi'nde bin yıldır bir lâle
tersine büyüyor

Halim YAZICI

S U S İŞARETİ

giden güvercinlere mi yansam
dönsem yeniden rüzgârlara mı inansam

bir şey anlayabilmiş değilim bu dünyadan
anlamak istemediğimi anladım inan

bir tek bunun farkına vardım
dünyadan geriye düşen düşlerimden

ayrık otlarım kanıyor
aykırılıklarım bu yüzden

aklıma gelen bir avuç su
su samurlarının söz işareti

kum saatinin yan yatan
cam gövdesinin ses işareti

uzakların tuzaklara dönüştüğü
kimi suların göz işareti.

EVVEL

şeffaf ve güzel günah
bir gönlü bırakıp gitti

evvel kaldı

diyorsun ki yak!
evvel candı
kirpiklerinden
temiz bir gömlek
dökülüp sırtıma
çoktan yandı

önü yaprak
ardı rüzgâr
demek ki güzümüş giydiğim
cahil bir aşk
kalbim öyle sandı

evvel kaldı

diyorsun ki yak!
evvel: ahir hem kül
külse zahir
bir sözde mercan

yaşamak aşk
aşksa zehir
ömrüm buna kandı

Eda KESKİN

KİLİT

paslı sözcüklerimi açıyorum
kilit şıkırdıyor kapıda
işte o zaman yalnızlığımın
ötesine geçilmez kapı
olduğunu
fark ediyorum

pencereden düşüyorum
ama içerdeyim
yine dışında bir yerdeyim senin dünyanın
çoğaldıkça bitiyorum
azalıp toplanıyorum
içimde çırpınarak bir şeyler ötüyor
sevgi dolu bir kedi hatırlayıp familyasını
pençesiyle içimdeki kuşlara saldırıyor
havada uçan birkaç tüyde
hatırlıyorum ölümü

paslı sözcüklerimi yineliyorum
açılmıyor
neden sonra avcumda
bir çocuk eli
sıkılmış yumruğumda, yaşama karşı
öyle duran, bozulmayan
bir şey var

ŞİİR KIRLANGICI – VI

Süreyya BARUTÇU

1. Güncel tartışmalar

Şiirimizin bugününe bakılınca bir “hareketsizlik”ten söz edilebilir. Dergilere bakıyoruz, TRT 2’deki Okudukça’nın ya da CNN Türk’teki Karalama Defteri’nin dosyalarını seyre ediyoruz, şair dostlarla veya bizim gibi kendileri şair olmasalar da şiiri yakından takip etmeye çalışanlarla konuşuyoruz... Bu bakışlar, seyirler, konuşmalar genellikle şiirin kendisine ait olmuyor maalesef. Peki neye dair oluyor? Şiir için yapılanlara dair oluyor! Yani tartışılan, şiirin kendisi değil. Örneğin günümüzün önde gelen, şiiriyle belli bir iddia ortaya koyan şairlerin şiirleri, poetik duruşları tartışılmıyor. Söyleşilerdeki soruların çoğu, o şairin şiirinin gizlerine ilişkin değil. Söyleşiyi okuyorsunuz ama o şairin poetikasına ilişkin çok az şey öğreniyorsunuz. Bunun yerine o şairin kimlerle arasının bozuk olduğunu, hangi dergilere veya editörlere kızgın olduğunu, hangi şair çevreleriyle yakından temas halinde bulunduğunu öğreniyorsunuz.

Bir başka önemli nokta da şiirimiz kendi içine kapanma sürecini yaşıyor. Şiirin başka alanlarla ilişkisi, ilgisi giderek zayıflıyor. Bunda şiirin giderek şekilli anlayışa kucak açmasının da rolü olabilir. Yani şekilli kesme şeker gibi “şekil şiiri”, somut şiir, deneysel şiir yazan birtakım kişiler şiiri tamamen kendi içine kapama gibi bir tutum sergiliyorlar. Aslında bu kapama, şiirin kendi değerleriyle yapılırsa yine anlamlı sonuçlar elde edilebilir. Fakat burada şiirin kendi değerleri yerine bazı yapay çabalar, sentetik değerler öne çıkarılmaya çalışılıyor. Anlık çarpıntılar büyük kalp vuruşları gibi sunuluyor. Bu anlayışla giden bir şair en geç bir-iki yıl içinde tıkanacak, bu anlayışın temsilcisi olan dergiler de 15-20 sayılılık bir heyecanın ardından kendilerini tüketeceklerdir.

Bu yazının ilk paragrafıyla ikinci paragrafında ileri sürülen düşünceler bir arada ele alındığında belki de mesele daha iyi anlaşılacaktır. Bunlar birbirini tamamlayan, tetikleyen görünüşlerdir. Şiirin yerine farklı değerlerin tartışılması, söyleşilerde gerekli noktalara değil de aslında şiir için çok da gerekli olmayan noktalara odaklanılması böyle bir sonucu doğuruyor. O zaman da şiirin yerine şiirimsilerin, “şekilli deney”lerin geçtiğini, daha doğrusu geçmeye çalıştığını görüyoruz. Peki bu anlamda, burada büyük bir olumsuzluk söz konusu mu? Aslında hayır. Yani bu “şekilli çalışmalar”ı çok abartmamak gerekiyor. Dar bir çevrede etkili olabilecek bu çabalar, büyük şiir ırmağı içerisinde sürüklenen çer-çöp kabilinden şeyler olarak görünüyor. Üzüntümüz, yetenekli bazı isimlerin bu “şekilli şiir” çabaları yüzünden yeteneklerini harcamaları dolayısıyladır. Şiir biraz da zekâ işidir ama galiba şairlik için de azami derecede zeki olmak, neyin ne olduğunu veya olmadığını algılayabilmek gerekiyor. Şunu iddia ediyorum: İkinci Yeni şiiri duyarlıkla, imgelemele anlaşılacak bir şiir olmayıp büyük ölçüde zekâyla algılanabilecek bir şiirdir. İlhan Berk’in, Turgut Uyar’ın, Edip Cansever’in ilk dönem şiirlerini terk edip İkinci Yeni içinde değerlendirilen kitaplarını oluştururken zeki davrandıklarına hiç şüphe yok. Daha “sivri” bir zekâ ise Salâh Bırsel’de, Metin Eloğlu’nda, Can Yücel’de, küçük İskender’de görülebilir. küçük İskender’e özenen Altay Öktem de bazen zekâ işi şeyler yapmaya çalışıyor görünse de onda keskin olmayıp tam tersine “küt” bir zekâdan söz edilebilir. Çünkü Öktem’in yapıp ettikleri eninde sonunda gidip küçük İskender’e yapışıp kalmaktadır. Günümüzde zekâsını kullanmaları gereken kişilerin başında ise

bize göre aynı anda roman, öykü, şiir, günlük, tiyatro vs. türlerinde yapıt üretmeye gayret edenler gelmektedir. Genç bir imza aynı anda şair, öykücü, romancı, tiyatrocusu olamaz. Bunların hepsi de ayrı ayrı odaklanmaları koşullayan uğraşlardır. Yani insan kışın şair, yaz aylarında romancı, sonbaharda öykücü vs. olamaz. Burada da bir zekâ eksikliğinden bahsetmek yanlış mı olur? Bizce yanlış olmaz.

2. Kitaplar ve dergiler

* *İlhan Berk’i Derleyip Toplama Denemesi* – Eser Gürson: İkinci Yeni şiirinin önde gelen isimlerinden olan İlhan Berk üzerine çeşitli çalışmalar yapılmış, şiiri üzerine çeşitli yazılar yazılmıştır. Eser Gürson’un bu son derece alçakgönüllü çalışması (58 s., YKY) Berk’in şiirindeki dönemlere odaklanarak ilerleyen bir çalışma. Kitabın “Vakit” başlıklı ilk bölümünde Berk’in şiirindeki zaman sorunsalı inceleniyor ve olabildiğince fazla örneklemeyle şairin zaman algısı şekillendiriliyor. Sonraki bölümler bu şiirin dönemlerine odaklanıyor. Bu bölümlerde de Berk şiirindeki değişimler örneklemeyle anlatılıyor. Kitaba giriş yazan Haluk Aker’in verdiği bilgiye göre Eser Gürson’un tamamlayamadan yaşama veda ettiği bu kitap aslında çok oylumlu değil ama Berk’i anlayabilmek, Berk’in şiirindeki dönemsel değişimleri kavrayabilmek için önemli anahtarlar sunuyor. Berk’ten birkaç mısra hatırlatalım: “*Ama bu dünya böyle gitmez / Zulumla yapılan çabuk yıkılır.*”

* *Mecnûn Dalı* – Şeref Bırsel: 1990’ların genç, şimdilerin ise olgun şairlerinden 1972 doğumlu Bırsel’in yeni şiirlerini bir araya getiren *Mecnûn Dalı* kitabı iki kısımdan meydana geliyor. Birinci kısmın başlığı “Sürgündeki Rüzgâr”, ikinci kısmın başlığı ise “Sersefil Türkülere Girizgâh”. Şair bu ayrımı neye göre yaptı tam olarak bilemeyiz ama bize kalırsa (bir okuyucu olarak) ilk kısımda daha bir hayatın içinden gelen söyleyiş, ikinci kısımda ise genelde daha önce söylenmiş olanla kurulan hayat ilişkisi kendini gösteriyor. Bırsel’in şiirlerinde yeryüzünde varolanın yeniden adlandırılması dikkati çekiyor. Mesela şair “*şimdi yağın yağmursa göğün küfrüdür bize*”, “*yüzünde eski bir yağmuru çalıştıran iyi akşamlar*”, “*hâtıralar açık unutulursa / su olup basar bodrum katlarını*” diyor. Bütün bu ifadeler şairin hayata hep başka bir pencereden bakma isteğinde olduğunu altını çiziyor. İster hayatı şiirle başkalaştırmak diyelim, ister hayatın içindeki başkalıkları şiirle fark ettirmek diyelim. Bunların yanı sıra Bırsel zaman zaman espriye de selam veriyor. Şu mısralar aracılığıyla hem Edip Cansever olma hayaliyle yaşayıp bunu başaramayınca birahanelerde, sanal âlem restleşmelerinde, sanal dergi sayfalarında arkadaşlarına Edip Cansever rolü yapanlarla esaslı bir alay içeriyor: “*birkaç kırık sigara, birkaç dize nasıl olur bir edip / masada olunca her şey olur zannediyorlar / ne yani edip yere düşünce pide mi?*” *Mecnûn Dalı*’yla Şeref Bırsel hem kendi kitabıyla aynı kâğıda basılan öteki kitapları hizaya sokuyor hem de kendi hiza çizgisini biraz daha ileriye taşıyor. Kitaptan birkaç mısra: “*gecenin hâtıralarını dünyadan çıkartmak için / kürekli ve esmer adamlar sabahın kavisinde / sen uyuma diye.*”

* *Mahvedici Melek* – Hüseyin Köse: Akademisyen şairlerden Hüseyin Köse’nin ikinci kitabı olan *Mahvedici Melek*’in adı bize ilk elde başrolünü soğuk bakışlı aktris Marlene Dietrich’in oynadığı Blue Angel (Mavi Melek) filmi çağrıştırdı. Tabii bunu sadece ad benzerliğinin bir çağrışımı olarak söylüyoruz. Şairin ilk kitabı *Üzülmiş Evler Kraliçesi* 2000 yılında çıkmıştı. Köse’nin kelime seçimleri ilginç: “*mütesettir, sükut, ümmi, mazbut, suret, zelif, aşıyan*” gibi

kelimelerle “dokunaklı, esintili, gececil, bun, ölümcül, bellek” gibi kelimeler bir arada görülüyor şiirlerde. Bu durum şiirleri zaman zaman zaafa düşürüyor; çünkü okurun dikkati ister istemez kelimeler üzerine kayıyor. “Bu kelime burada neden kullanılmış? Özel bir anlamı olmalı.” düşüncesi okuru duraklatıyor. Akıp giden şiirler değil *Mahvedici Melek*’teki şiirler. Belki bizimki bir okur yanılışı ama adı *Mahvedici Melek* olan bir kitapta çoğu aşk, yalnızlık, gotik acılar, yitiriş konulu şiirleri okurken daha bir acıcılık bekliyoruz. Halbuki lirizm gerek kelime seçimlerindeki tutarsızlık, gerek aşırı imgesel sıçramalar ve gerekse de bazı bölümlerde anlatımcılığın öne çıkarılması sebebiyle kayboluyor. Lirizm kaybolunca da şiirlerden beklenen acıcılık sağlanamıyor. Kitaptan birkaç dize: “İz’anlı bir suretti / Yarı çıplak sarışınlığında gecenin. / Ey yeline can verilesi gılgamış ölümsüzlüğü akşamlar! / Benliğin tarifsiz hazları öğüten değirmi.”

* *Eski Kent Kırgınlıkları* – Ahmet Çakmak: Üçüncü kitabını yayımlayan Ahmet Çakmak’ın dili eski efsanelerin, mitolojik söylemlerin içinden kendini geliştiren bir dil. Günümüzün çok çok uzağından ama günümüze sesleniyor şair. “Aklımızın o uzak resminde” canlandırdığı görüntüler, imgelerin çağıştırdığı olaylar, sürekli olarak sorulan ve cevap aranan sorular Ahmet Çakmak söyleminde altı çizilesi özellikler. *Eski Kent Kırgınlıkları* kitabı adeta bir kitap bütünlüğü gözetilerek yazılmış şiirlerden meydana geliyor. Kitabın ilk bölümü zaten tek ve uzun bir şiir durumunda. İkinci bölümdeki ayrı ayrı şiirler de ilk bölümden bağımsız değil. Ahmet Çakmak’ın bu kitabındaki şiirlerde “baba, ev, gül, kent, ölüm, gece” motifleri dikkat çekiyor. Birkaç alıntıyla *Eski Kent Kırgınlıkları*’na veda edelim: “*Vakit varken karışmalı çoluk çocuğa / Bizim ve herkesin olan tütsüyle / Oysa ne güzel vaftiz edildiydim / Çok mutlu olayım temrinleriyle*”

* *Nietzsche* – Lou Salome: Filozof ve şair Nietzsche’nin hayata bakışı, insanlık anlayışı, kurduğu felsefenin sistemi, Versus Yayınları’ndan çıkan bu kitapta ilginç bir imza tarafından ele alınıyor: Nietzsche’nin umutsuz aşkı Salome! Bilindiği gibi Salome, filozofun bütün kalbiyle âşık olduğu dönemin entelektüel kadınlarından; fakat Salome, filozofun aşkına karşılık vermediği gibi şair Rilke’yle birlikte olmuştur. Bu, Nietzsche’nin yaşam boyu unutamadığı acılardan, hayal kırıklıklarından. Şimdi okur, Salome’nin yer yer özel durumların etkisinde kalarak nesnellikliğini yitirdiği, yer yer de Nietzsche’nin felsefi sisteminin hakkını tamamiyle verdiği cümleleriyle karşı karşıya. Kitabın önemli iddialarının neredeyse tamamı Nietzsche’nin yapıtlarına yapılan göndermelerle ilerliyor. Bu bakımdan aslında nesnellikle öznelğin birbirini desteklediği bir kitap var okurun önünde. Yeni yorumlar içeren, Nietzsche’nin çok çok yakınında bulunmuş bir kadın entelektüelin bakış açısının ilginçliğini taşıyan *Nietzsche* kitabı, aynı zamanda şair olan filozofu daha yakından tanıyabilmek için önemli bir çeviri.

* *Yasakmeyve*: Dergi 26. sayıya ulaştı ve 26. sayıda “Şair ve Okuru” bölümünde Enver Ercan’ın Ahmet Erhan’la geniş bir söyleşi gerçekleştirdiğini görüyoruz. Bu söyleşi hem Erhan şiirinin gizlerine erebilmede hem de şairin hayatındaki bazı ayrıntılara tanıklık etmede yol gösteriyor. *Yasakmeyve*’nin dosya konusu “Şair ve Şehir”. Bu dosyada T. Abacı, B. Elal-Ş. E. Kılıç, B. Asiltürk, Ş. Bilsel gibi isimlerin yazıları yer alıyor. Dergide Özdemir İnce, Yusuf Uğur Uğurel, Ali Cahit E.’nin şiirleri çok çok iyi.

* *İle*: Derginin Mayıs-Haziran sayısında Hayri K. Yetik “Geleceğin Edebiyatı” başlıklı giriş yazısında dünyanın gidişatına odaklanarak edebiyatın gelecekte alacağı, alması muhtemel yolları ele alıyor. Edebiyatın malzemesinin dil oluşuna rağmen sınırlarının hiçbir zaman dil olmadığını vurgulayan yazar, imgeler aracılığıyla edebiyatın bütün sınırları aştığını belirliyor. Dergide Halim Şafak ve İhsan Tevfik’in şiirleri ötekilere göre birer adım önde görünüyordu.

* *Göge Bakma Durağı*: Hüseyin Avni Cinozoğlu derginin 5. sayısının başlarındaki “Para Şiiri Pul Edemez” yazısında kapitalist ekonominin şiir üzerindeki görece olumsuz etkilerine odaklanıyor. Yazıda tarihselci bir bakış açısıyla konuyu ele alırken Atatürk’ten sonra Türkiye’de kültürel alanlarda zayıflama görüldüğünü söyleyen yazar, önümüzdeki yıllarda şiirin zaferini kazanacak olanların bugünlerde otuzlu yaşlarını süren şairler olduğunu söylüyor. Acaba kimleri kastettiğini açıkça yazsa daha iyi olmaz mıydı? Günümüzde otuzlu yaşlarını süren şairler içerisinde o kadar yeteneksiz olanlar var ki, Cinozoğlu’nun aklındaki şairleri insan merak etmeden edemiyor. Dergide Salih Bolat’ın şiiri ilgi çekiciydi.

3. *Ayın vedaları*

1. “Bir gün cep telefonum çaldı. Pek yapmadığım bir şeyi yapıp bilmediğim bir numarayı açtım. Bir kız çocuğu sesi, ‘Galatasaray kulübünden arıyorum, sayın başkanımız sizinle görüşmek istiyor.’ deyince, yine biri benimle dalga geçiyor, diye düşündüm doğal olarak, ama çapraza düştüm bir kere, ‘Buyursun.’ dedim. Karşıma sahiden de o bildik inceliğiyle Mehmet Cansun çıkmaz mı? ‘Ahmet’çğim, gazetede ki konuşmanı okudum, şairlerin Galatasaraylı olması bizi ziyadesiyle memnun ediyor. Müsaitsen, yarın saat 14’te Hasnun Galip’e gelirsen seviniriz.’ dedi. ‘Gelirim.’ dedim. Konu Galatasaray olunca elbette giderim.” (Ahmet Erhan, *Yasakmeyve*, Mayıs-Haziran)

2. “Türk aydınındaki, yazar ve şairindeki bu kompleksi de anlamakta zorlandığımı söylemek isterim. Bir Fransız şairi Fransız olduğundan utanmazken, bir İngiliz şairi İngiliz olduğundan sıkılmazken bir Türk şairi niye Türk olduğundan utanır gibi durur? Türkiye’nin vatani olduğunu söylemekten niye çekinir? / Kafatasçılığa, etnik ayrımcılığa vurdurmadan, seninle birlikte yaşamayı seçen azınlıkların haklarını kendi hakların ölçüsünde gözettilğinde Türk oluşundan utanman gerekmez. Vatandaşımız olarak gördüğümüz, bağrımıza bastığımız Hrant Dink de Ermeni oluşundan utanmıyor, bunu saklamıyor, ayrıca halkının ve haklarının mücadelesini veriyordu. Bizim aydınımız, yazarımız, şairimiz de şunu diyebilmeli: Ben de evrensel değerler üzerinden yürümeye çalışan bir insan olarak, azınlık haklarına duyarlı, saygılı ve mazlum halkların yanındayım, ama ben bir Türk’üm, Ermeni değil.” (Abdülkadir Budak, *Yasakmeyve*, Mayıs-Haziran)

3. “Bakıyorum da 73 şair, 1 Cahit Koytak kadar olamamış!” (İhsan Deniz, *Mor Taka*, Bahar-Yaz, 8. sayı)

4. “80’li yıllarda bu ülkede Mobil bile edebiyat ödülleri verdi. Olayı kavrayabilmemiz için bu örnek bile yeterli bence. Pegasus adı altında edebiyat ödülleri verdiler. Kime verdi? Bilge Karasu gibi bir adama verdi. Anlayın işte, ne ilgisi var Mobil’in Türk edebiyatıyla.” (Demirtaş Ceyhun, *Sahafın Keçisi*, Şiir Seçkisi 1, Eylül-Ekim 2006)

5. “Murat Belge’nin Türk Dil Devrimi’ne yönelik olumsuz tutumunu biliyoruz.” (Nizamettin Uğur, *Lacivert*, Mayıs-Haziran, sayı 15)

AYNA VE NYMPHE

titreyen yaprakları topla başucumdan
sustur çığlıklarını kan görmüş başların
bir güzel uyumak istiyorum
küçük oyunlar dışında aptalca telaşların

yeni oyuncaklar yarat kendine
tırnakların var sıkınca avuçlarını kanatacak
uzaklar diyordun uzaklar işte gör ne yakın artık
savur saçlarını ya da gözlerini kısıp bak

yetmez mi ölüme öyküen uykuların
ve rüyalar olamadığın sanacağın kendini
kaptırıp bir anlık çekimine tüm anlam
dibinde sandığın kuyuların unutup efendini

öyle ise yeni kıyıları bul kendine azadesin
ilencini söküüp al söylenmemiş şarkılardan

Kemal GÜNDÜZALP

BİR DAĞ MASALI

*Mazıdağı, Karacadağ ve eski ceylanlar yurdu
En çok neleri özledim, kara sevda bu muydu?*

1. Issız Bir Kasaba

Daha ne kaldı geride o rüyalarından
Bir ay tutulması bulutları arasında
Esirgenmiş gizli ten, ay görmemiş
Kahredici güzellikler arınmış ve ak
Gül yüzlü kadınlar pembeleri soluk
Bir de eskiyen çocukluğun anıları...

Kendimi anlatamam
Kimlere sözüm geçerdi
Kim anlatırdı öyküsünü?
Mardin elbette bir dağdır
Issız bir kasabadır Mazıdağı
Burada neden bir istasyon yok? *

Sana geliyorum Diyar-ı bekir
Günlerin ötesinde bir kavuşma
Neredeyse ömrümün yarısıdır
O darbe ve 'ihtilâl' yıllarından
Soğuk bir kış gecesi... kalandır!

Hayatın bir rastlantı olmadığını düşünüyorum
Ondan öte bir şeydir ölümsüz aşk da!
Kendimi bırakamıyorum yeni bir aşkın kollarına
Bir kentin yolları da dar geliyor bana
İşte geldik gidiyoruz masalı bir dağdan kalan.

* Çok sonra Arapça konuşan bir çocuk
"Gar aşığıdır, yani çölde" diyecek.

SİLİKON

dostum kalıbını alıyor balıkların kuşların
varsa kusurları düzeltip kurutacak güneşte
dalgın dolaşılıyor öyle ortalıkta ruhu
esiri olmuş neşeli bir şeytanın

bir can bulup versem kalıbını çıkaracak

toplamaş bir köşeye doğrularla yanlışları
uç uç böcekli bir peri arıyor , geçmişini
temizlesin ve ayırsın diye birbirinden

dostum kaynar söz kuyusunda bir mavi yengeç
çentik atıyor ölü günlerin soğumuş etine

açlığın ve rezaletin ihanetin ve inkârın
kalıbını çıkar ki dostum bilelim
hangisine ne kadar ne vereceğimizi

ama çıkarma kalıbını sevginin
çoğaltılır bir gün sahtesi

Betül YAZICI

DÖNÜŞÜM

kırk ikindilerde takar düğmelerini
geri döner kalkanlar
sonra *kirli bir ağustos*
lüzumsuz şeylerden konuşulur
göç edememiş balıkların tatsızlığından

şirlerinden ölü kuşlar geçer
sadır aralarından yasak aşklar
boş bir sokak kadar huzurluyken uykuları
kendilerini ikiye bölmek
doyasıya çelik çomak oynamak gelir içlerinden

dönmemek üzere çıkılır
hiç girilmemiş kapılardan
masalsı yalnızlıklara doğru çalınır ıslık

parçalara ayrılarak tutulamaz hayat
yine de şaşırtıcı
eksiklerimizi tamamladıkça kendimizden uzakta yaşamak

TÜRKÜNÇ SESSİZLİK BERNA OLGAÇ: ‘BEN-SİZ VE ÖTEKİ’

Gültekin EMRE

Destanı kotarmak hiç de kolay değil günümüzde, ama destansız da olmuyor. Çağımız destanlar, kahramanlıklar çağı değil. Daha çok popüler kültürün yarattığı yapay starlar, mitler var ömrümüze, günlerimize müdahale eden, yolumuzu ve yönümüzü şaşırtan. Küreselleşmenin yıkımları tek tek bireyleri de sarıp sarmalıyor ve var olan değerlerden, değerlendirmelerden koparıyor, yerine yeni yükselen değerleri dayatıyor kaçınılmaz bir biçimde. Beni bu girişi yazmaya yönlendiren Berna Olgacı'nın şu dizeleri oldu: “*hüzünler giydirilmiş yaşama dayanan/ bir yalnızlıktı*”.

Elimizde bir yalnızlığımız kaldı bize ait olan. Bizi soyutlayarak birbirimizden dayanışma ve yaşama gücümüzü kırmak istiyorlar. Üstelik bizi içi boş bir çuval gibi bir kenarda unutmak istiyorlar posamızı çıkardıktan sonra. Hayatımızla, geleceğimizle, sevgimizle oynuyorlar hayasızca.

Oysa, “*Cenin*”leri yok etmek o kadar kolay değil. Anneyle çocuğu arasında gelişen uzunca bir diyalogu başarıyla şiirleştirmiş *ben-siz ve öteki*’de, Berna Olgacı.

Çocuk, daha doğmadan hayatı kavramaya başlamış biri olarak çıkıyor karşımıza: “*annemdi çocukluğum/ bana yâr olandı hayat*” derken, annesi de ona “*bir ömrü geride bırak*” diye karşılık veriyor. Çocuk, “ruh ve beden”den söz eder, onsuz ve öteki olandan da. Anne, “*yağmur gibi tutkulu/ ıslak ve yorgun göz iklimleri*”ne değinir hemen. Araya öğüt de giriyor umutlara kapılmasın diye çocuk: “*yaşam bir takvimden ibaretir/ gençliğe zaman yetmez*” Karşılıklı âşik atışmaları gibi, sıkı dokunmuş bir şiirin elinden tutuyor Berna Olgacı. Yaşamı, yaşananları, doğayı kavramaya, kavratmaya çalışıyor ve önümüzdeki engellere dikkat çekiyor sanki “*artmasın sesindeki karanlık!*” der gibi. Anne feryat ediyor çocuğunu tehlikelerden korumak için. “*canımın kopması mı rüzgâr*”. Yaşamın öğrettiği deneyler, çocuğu önünde uzanan uzun yol ve onun olgunlaşması için annenin çırpınıp durması, yavrusunu kem gözlerden koruma mücadelesi şiirin yapısını bozmadığı gibi epik bir anlatımı da sezdiriyor bize. “*öksüz sularla boğulan/ âh çırpanan sular/ yarım aşkdüşü...*” Çocuk: “*gece evet bazen kırık bir gözlük olur mutluluğun yüzünde...*”. Çocuğun geleceğiyle ilgili öngörüsü, akıllıca ettiği laflar, hayatı sıkı kavramaya başladığını da gösteriyor süreç içinde: “*ve ben birkaç anı birkaç sözcükle/ uzak çağrışimli fotoğrafıym yarınların...*”. Çocuk isyanı da birlikte getiriyor anne karnından, doğası gereği dikleniyor pek çok şeye: “*dilim çözülüyor sözcüklerim isyanda!*” Bazen “sancı” da devreye giriyor parmağını kaldırıp söz isteyerek. “kordon” da çocukla anne arasında bir koridor oluşturur. Gözlerini dünyaya açan çocuğu ağzından merhaba niyetine şu sözler dökülür: “*ve ağlamak ve merhaba demek dünyaya/ sancılı yolun sonunda*”. Anne ve çocuğu arasında hem kopmaz bir sevgi bağı var, hem de hayatı birlikte kavrama azmi ve isteği. Rahimden başlayan yolculuğun şiire düşmüş gölgesi bu şiirler.

“*Aşk ve Zaman Şiirleri*” kitabın ikinci bölümünü oluşturuyor. İnce, içe işleyen duyguları, kırılmaları, hayat karşısında sıkışıp kalan yalnız insanın dünyasını ustaca şiirleştiriyor Berna Olgacı. Örnek mi? İşte:

“*âh zaman beklemiyor işte duyguları
eskiliyor sözcükler
boyun eğiyor hayata*”

Süssüz, yalın bir anlatımı var Berna Olgacı'nın. Kendisi olmak istiyor o, aşkta da. “*Aynalara küsen bir veda*” olsa, “*hangi yalnızlığa koyardı*” başını acaba? Bu soruyu ancak o yanıtlayabilir. Kadınla erkek arasındaki duyguların anakarasına çıkarıyor onun şiiri okuru için açtığı “Pencere”. O, diyaloglara dayalı dizeleri, anlatımı yeğliyor yer yer. Bunda başarılı da oluyor. Şiiri kavramış bir şair var karşımızda. Şiirini hayattan süzmesini, almasını da biliyor. Tedirginlikleri de var, bu seziyor da. Acemi denemez ona, yazdıklarına...

ben-siz ve öteki, şiir üstüne çok düşünmüş, yaşamı anlamaya, kavramaya çalışmış, kendini şiir dünyamızın kulvarında sınamak isteyen Berna Olgacı'nın ilk kitabı. Ama ilk kitaptan öte, o, olgun bir kitapla aramızda. Ona; hoş geldin, buyur, bu kulvarda sana da yer var, demek için hiç de erken değil bu ilk yapıt.

Berna Olgacı, *ben-siz ve öteki*, Kül Sanat, Eylül 2006, 63 sayfa.

Osman Serhat ERKEKLİ

BİR SEVGİLİLER GÜNÜ ŞİİRİ

Tekir, Anadolu kedisi
Beyaz bir kedi

Ve uğursuz, siyah
Rüyamdaki gibi

Gece yarısı surun üstünde
A! Bir sincap!

Ve eski bir delikanlının ruhu
Bin yıl öncesinden

Kırlangıçlar, yarasalar
Her akşamüstü çıkan fırtına
Canım içeri gir üşüyeceksin

xxxxxxxx

Erikler çiçek açtı
Yakında kiraz

Kediler dalları kırmamaya özen göstererek
Gececekler duvarların üstünden

İnciri hep sevdim

– Kesmek gerekli midir onları yaşanınca
– Ölmek gerekli midir

Canım ağaçların kökünden içeri gir üşüyeceksin

xxxxxxxx

Yağmurlu bir şubat sabahı

Bütün güneşler gibi geldi sesin
Belki kar bile yağar
Bir yandan bahar
Bütün iklimler birbirine girdi
Ve sen kalbinde büyüttün beni

Canım içeri gir üşüyeceksin

Kendi kalbinden içeri gir üşüyeceksin

xxxxxxxx

Evimizde çiçekler, salon ağaçları
Biz kendimizi mi unutuyoruz bazen
Canım

Kalbimden içeri gir üşüyeceksin

xxxxxxxx

Birbirini takip eden iki güvercin damda
Kiremitler kızgın

ve yağmurlu, ıslak

Bütün evlerden içeri gir üşüyeceksin

xxxxxxxx

Ve ben

Biraz üşümek istiyorum bu sabah
Sevgisini yakından hissedebilmek için
Ama sen içeri gir

üşüyeceksin

Belki bütün iklimlerde

Ve Tanrının ayak ucunda

O'nun iki yumurcak oyuncağı gibi

Işıkla ve hüzünlü birer kelebek gibi

Birer ışık keleşliği gibi

xxxxxxxx

Karışarak yıldızların ışığına

Samanyoluna

Âşıkların ölümsüz yoluna

Ve sonsuzca

Ve sonsuzluğu doğru

Tanrıdan içeri gir üşüyeceksin

xxxxxxxx

Seni seviyorum

Bu sözümü her duyduğunda üşüyeceksin

‘Genç’ DAĞLARCA

Ihsan ÜREN

Çınarımız Dağlarca, 2007’in başından beri kitap yayımlayıp duruyor...

Mayıs ayı itibariyle sayı beşi buldu.

1- *Taş Devri*: 60 yıl sonra ikinci baskısı yapılan kitap.

2- *İçimdeki Şiir Hayvanı*: Dağlarca’nın 138. kitabı.

3- *Orda Karanlık Olurum*: Dağlarca’nın 139. kitabı.

Mart 2007’de YKY’ce basıldı.

4- *Arkası Siz*: Dağlarca’nın 140. kitabı. İlk baskısı Nisanda YKY’den çıktı.

5- *Genç* Dağlarca’nın 141. kitabı. Yine ilk baskısı Nisanda YKY’ce yapıldı.

F. H. Dağlarca’nın 141. kitabı *Genç* son yıllarda yazılmış dergilerde, gazetelerde kalmış; basımı yapılmamış şiirler toplamıdır.

Genç adlı şiir kitabı üç bölüme ayrılmış:

Birinci bölüm, Başkası adını taşıyor ve 67 şiir bulunuyor.

İkinci bölüm, Ötekinin Açılar Çıplaklığı adıyla 12 şiirden oluşuyor.

Üçüncü bölüm, Ötekindeler Evi, 15 şiirden ibaret kısmı barındırıyor.

Başkası adındaki birinci bölümün şiirleri genelde epik özellikler gösteriyor. Kitaba adını veren “Genç” şiiri bu bölümün ilk şiiri. Son dördüğü şöyle:

“Seçim meçim geç git/ Oylamalar değişir oy değişmez ki/ Sensin devleti bırakanlar/ Sensin devleti ele alan.”

Üçüncü şiirin adı “Doğumlar”, şiirin son dizeleri şöyle:

“Karanlık doğum yapıyorsa dağlarımız da yarınlara gebedir/ Onların da büyük yarınları olabilir/ Onlar değil midir/ Onların direnci değil midir/ Onların ölümsüz direnci değil midir/ Oğulları kızları yaşamalara egemen kulan”

Dağlarca, şiirlerinde o kadar berrak sözcükler kullanır ki, şiirinin hiçbir tarafına gölge, loşluk düşürmez. Bakın “Sözcük Sarayları” şiirine:

“Yine biçim değiştirir onlar/ Kişi olur hepsi/ Değişik dillerde kişi olur hepsi/ Nedense yalancı olur hepsi/ İnsanda insana benzer hepsi/ Birbirine yalan söyler hepsi/ Çocuklara kuşlara yalan söyler hepsi/ Bilime yalan söyler hepsi/ Erdeme yalan söyler hepsi/ Güneş aydınlığına yalan söyler hepsi/ Kara giysilerine kravat takarlar/ Kocaman yapılarında yönetici olurlar/ VAY O TOPLUMUN GELECEĞİNE”

Cüce, kalıbının adamı olmayanları, Dağlarca, toplumun karşısına çırilçıplak çıkarıyor. Acımasızca göz önüne koyulan insanımızı görün:

“BOYLARIMIZ

İki boyu vardı adamın/ Ev boyu sokak boyu/ Ev boyu çok uzundu/ Yüksekliği görülüyordu sanki/ (...)// Güldü bana/ Gerçek insan odur dedi/ Evde başkadır insan/ Sokakta başkadır/ Sokakta ekmek parası kazanırken küçülür/ Evde acısını alır bu küçülmenin”

İnsan durumlarını ortaya koyan kısa şiirler de çok önemli:

“YAKINDAKİNİN UZAĞI

Fırına gidiyorum/ Ekmeklerin kokusu anne gibi/ Sofrada ekmekler/ Neden baba”

“SOFRA

Ekmek anlar/ Açın/ Bir tek dilimindeki/ Zenginliğini”

“EVİN TADI

Kadınlar/ Çok sever kadın konukları/ Kendisi de kadındır ya/ Konuk oluverir kendine”

Hiç, okula; öğrenciye, öğretmene Dağlarca gözüyle baktınız mı?

“YAŞ

İlkokullarda/ Öğrenciler büyürken/ Öğretmenler anlamaz bile/ Yaş verdiklerini”

Türk eğitim sisteminin kendine özgü buluşu olan, tüm dünyada örnek gösterilen, eğitim sistemi olarak incelenen üzerine tezler yazılan Köy Enstitüleri üzerine F. H. Dağlarca da yazmaz olur mu? Buyurun:

“ÜLKEYE YÜRÜMEK

Köy çocukları kazma giyindiler/ İndirdiler kaynak suyunu obalarına// Köy çocukları yaptılar devrimden ev/ Karakışı ısındırdılar// Köy çocukları nice köylerden gelmiş/ Yurt öbeği kıldılar yarattılar yüzlerce el// Köy çocukları ağaç okudular yaprak okudular/ Büyüdüler büyüttüler gökyüzünü// Köy çocukları gördüler birbirlerini çoğaldılar çoğalttılar/ Bir avuçtular ya güneşi tutan eldiler// Yaşadılar orda geçmişi geleceğe taşıdılar/ Gelmiş geçmiş bütün çağları sömüren yönetim sezinlemişti birdenbire// Geleceklerinin yok olacağını anlamıştılar/ Darmadağın ettiler okulları da öğrencilerini de// Donuvermişti yarınlar öbür günler/ Ne ki aydınlık yok edilememişti edilemezdi edilemeyecekti// O toprak çocukları ki şimdi bile görevlerinin başındadırlar”

Cumhuriyet gazetesinde İlhan Selçuk’un Pencere adlı köşesinde gördüm aşağıdaki şiiri. Bundan 3-5 yıl önceydi. Ondan sonra F. H. Dağlarca, *Cumhuriyet*’e girdi, verimi arttı. *Cumhuriyet*, kendisine yakışanı yaptı, Dağlarca da sağlıklı beyniyle verimli yanını gösterdi:

“SAYRILIK

Sayrılıydım

Cumhuriyet gazetesi okunuyordu bana

Bir ses geçmiş olsun dedi

Bir ses geçmiş olsun dedi

Bir ses geçmiş olsun dedi

Bir ses geçmiş olsun dedi

Bir ses geçmiş olsun dedi

Bıktım ben

İstiyordum desin bana biri

İyileşiniz de

Gelecek olsun.”

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 15 YTL
Yönetim Yeri	: Melih ELAL Barış Mh. Adalet Sk. Adaletkent	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
	: Sitesi H Bl. D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Yayın Danışmanları	: Ihsan ÜREN, Hilmi HAŞAL,	Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
	: Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın.
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)		: ISSN 1305 - 7685

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000’de Bursa’da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyeceği için yazarlarına telif ödemez.